

MI LESZ AZ ÜSZÖKKEL?

Nagy gond ez Kanadában maradás, ahol az alacsony terményárak mellett éppen kapóra jönne egy kis melékijövedelem. Erre pedig egyetlen alkalomnak az állatkiállítás látszik, hiszen a belföldi kereskedelemben éppen a nagy kínálat miatt alig három centet ér fontonként még a legszebb tenyésztés is! Igen ám, csak hogy nem valami könnyű dolog a mai világban piacot szerezni külföldön, hiszen például az Egyesült Államok teljesen lezárta kapuit a kanadai marha előtt, Anglia pedig több különféle oknál fogva még tízdrézést sem vesz meg annak, amit a kanadai állattenyésztők előadásra kínálnak.

A teljes tanácstalanság és vigasztalanság idején tehát minden mentő szalmaszálba szívesen kapaszkodik bele a gazda. Keleten azért, miután ott az állattenyésztés a lakosság zömének legfőbb megélhetési forrása, nyugaton pedig minden az eddig nagyrészt csak gabonát termelő gazda annyira súlyos anyagi körülmények közé jutott az elmúlt esztendő során, hogy mindenegetes dollár bevételnek sokszor nagyobb a jelentősége, mint akár száznál tíz-tizenöt évvel ezelőtt.

Ebből a szempontból azután feltétlenül kívánatos volna, ha az ottawai kormány bejegyzését adná ahhoz, hogy 100,000 darab kanadai szarvasmarhát, nagyrészt tenyésztésre alkalmas üszöket szállítsanak — Oroszországba. Az ugyanis nevéstégesen hangzanék, hogy amiért a kanadai lakosság túlnyomó többsége nem rokonszenvez az oroszországi diktatúrával, tehát politikai okokból elgáncsolják ezt a kivételt lehetőséget. Annál is inkább szükség volna erre, mert miután Kanada évenként átlagosan 200,000 darab szarvasmarha kivételére rendelkezett be az utóbbi évek folyamán, de viszont már tavaly sem tudott ily nagy tömegben exportálni: az orosz üzlet megkötése minden képen kívánatosnak látszik a kanadai állattenyésztő szempontjából.

Visszaérve azonban olvasóink bizalmával, ha egyáltalán fel nem tárnánk a helyzetet a maga valójában. Nem Oroszországgal, még kevésbé a kommunista politikával kívánunk ezáltal foglalkozni. Ellenben igenis ki akarunk mutatni néhány érdekes pontot a "nagy üzlet" adathalmazából, ami bizonyára általános érdeklődésre számíthat. Tessük ezt anélkül, hogy akár a kanadai vagy az orosz kormányok jobbra még nyilvánosságra nem került elhatározásának elébe vágnánk, hanem hogy olvasóinkat beavassuk az ilyen nagyszabású üzletek titkaiba.

Mert elsősorban is erről van szó: üzletről. Miután pedig erős a gyanú, hogy sem a szovjetkormány, sem a kanadai államkincstár nem fog veszíteni a "bolton" — legkevésbé pedig a közvetítő ügynök — kötelességüknek tartjuk leleplezni ennek a nagyszabású kereskedelmi tervnek szerintünk nagyonis sántikáló pontjait. Elsősorban is helytelenítendő a kanadai bányászok szempontjából, hogy ez az ország még több szénet fogadjon el cserébe, hiszen éppen elég amerikai és angol szén érkezik máris Kanadába, mely ezer és ezer bányamunkást foszt meg a mindennapi kenyértől. Ugyancsak hasonló okból nem tanácsos Kanadába engedni külföldi olajat, noha ezen a téren üdvösnök mutatkoznék, ha a legnagyobbbrészt amerikai eredetű olaj árát letörné az orosz áru beözönlése.

A fentiek még közelről sem merítik ki a dolog lényegét. Híj képet alkothatnak azonban olvasóink a "nagy üzlet" visz-szágairól, ha leleplezzük, hogy a Moszkva megbízásából Ottawával tárgyaló kepecsek négy-millió dollár erejű készpénzkölcsönt követelnek a kanadai kormánytól, ettől eltekintve pedig teljes kártérítést akarnak arra az esetre, ha a szovjet nem tar-

taná be szerződését; azt ugyanis az oroszok barátai sem tartják lehetetlennek, hogy bár Moszkva külön megbízottjával vásároltatná össze az egész szállítmányt, esetleg mégsem fogadná el a kanadai tenyésztőket.

Vesztes az utóbbi elképzelés alapján csakis a kanadai adóírózó lehet: legtöbb esetben ugyanaz az állattenyésztő, akitnek "Easna" lenne az üzletből azáltal, hogy poton áron tulajdonított gazdaságának szemfényein. Az pedig, ha végeredményben a farmernek adóban kellene majd megfizetnie azt, amit fadaradsága, hozzáértése és költséges befektetésének egy esekély része fejében kapra: nem megoldás. Am vegyek meg a muszájk ennek az országnak minden felesleges kincsét becsületes áron, a maguk pénzével és értékeivel — de nagyonis gyanús üzleti fogásokkal kár volna még többet rontani a kanadai gazdaságra amúgy is súlyos helyzetén.

Halálos döfést adott Európának Ottawa?

AZ "IMPERIAL CONFERENCE" HATÁROZATAIT TÁMADJA
BETHLEN AZ ANGOL SAJTÓBAN — A PREFERENCIA
TESZI TÖNKRE A MAGYAR TERMELET

Anglia vezető folyóirata, a "Manchester Guardian" Bethlen István volt magyar miniszterelnök két sűrűn nyomott hasábra terjedő nyílt levelét közli, amely kifejt, hogy az ottawai brit világbirodalmi konferenciára Anglia végleg megvált a szabadkereskedelmi politikájától s kezdi gazdasági életét a világ többi részétől elkülöníteni. Végzetes fordulópontot jelent ez a világgazdasági politikában, amelynek következményei ma még beláthatatlanok és amelyeket a nemzetközi világgazdasági konferencia aligha fog tisztázni.

Ha sikerül az angol dominiumok agrártermelésének az európai államok termékeit az angol piacra kizsírítani, a többi állam kénytelen lesz új alakulathoz tömörülni, hogy pótolja az angol politika által okozott veszteségeket. Ottawa másik következménye a mezőgazdasági válság kiéleződése az egész világon, de különösen Európában, mert a dominiumoknak biztositott preferenciák nemcsak Angliából szorítják ki az egyéb agrárállamok mezőgazdasági termékeit, hanem magukat a dominiumokat még többtermelésre serkentik.

Már pedig a mai mezőgazda-

dalul leszállítása, vagy az egyoldalú fizetést megtagadása stb.

Az sincs kizárva, hogy győz az önfeltartás ösztöne és talán súlyos nehézségek árán el lehet majd érni a kontinensek különböző ipari és agrárállamai között az együttműködést, különösen, ha megkönnyítjük a nagyobb gazdasági egységek szétválását.

A level azzal a komoly intencióval végződik, hogy ha a világgazdasági konferencia nem orvosolja Ottawa és Stresa tevédséit, az események saját sulyuknál fogva feltartóztatla-

nal haladnak és utjukat nem lehet előre kiszámítani.

A lap vezércikke külön felhívja a figyelmet a levelre, hangsúlyozva, hogy Bethlen István tízévi magyar miniszterelnöki tapasztalattal rendelkezik s e súlyosan szenvedő ország legnagyobb pártjának egyik vezetője. Működéséről különböző ítéletek alkottak, de semmi esetre sem mondható rémlátónak s mint a világgazdasági bajok egyik legalaposabb ismerője, tanulmányával éppen a válság okaira mutat rá.

Sszonyoknak

MODERN NŐI REND DOLGOZ'KA — JÖVŐERT

Bár sokan hallották már a saskatchewani Stockholmban és Reginan megtelepedés évek óta értékes működést kifejtő "szürke-nővérek"-ről, olvasóközönségünket bizonyára érdekelni fogja a Kanadában működő képez munkaeöket. A tagok donképpen célja, ezért rövid leírását itt közöljük: A magyar nővérek társulata, hivatalosan "Szociális Testvérek Társasága" olyan nők szervezete, akik élethivatásukat képező munkájuk természetéből nem akarnak és nem tudnak a világtól annyira elvonulni, mint amennyire a szociális szektorba, hanem a világban akarnak a világ javára szociális munkát végezni, mint az Irás mondja: "Körülljárj jót cselekedvén."

A Társaság tagjai erősen kialakított lelki étellel akarnak egy erkölcsileg sok tekintetben bomlott társadalomnak segítségnyújtást nyújtani, ahol éppen a szükség ilyet kívánja. A Társaságot a legújabb idők hívták létre: benne az ősi szociális gondolat a legmodernebb fejlődés élen való haladáshoz kapcsolódik. A Társaság teljesen kifejezi és átéli a hivatásos élet lényegét, de munkájában eddig nem

ismert mozgásszabadságot adtajának.

Munkakörét tekintve nem tart fenn intézményeket, hanem csupán a meglévő intézetek és intézmények számára továbbá általános szociális munkatérre képez munkaeöket. A tagok foglalkoznak család-gondozással, dolgoznak menhelyekben, árvaházakban, agok otthonai-ban stb. Sok áldásos működő intézményünk gyors virágzásnak indulna, ha fenntartóik olyan munkaeöket állíthatnának be, akik egészen az ügynek élnek. A Társaság szabályzata azért zárja ki saját intézmények létesítését, nehogy erejét, mely mások rendelkezésére kell hogy álljon, önére gyengítse.

Második programja a külföldre szaktudományok szolgáltatása. A Társaság egyes tagjai az Egyesült Államok, Franciaországban, Olaszországban bepillantást nyertek a sors mostoha-sága folytán szétszórta magyarság helyzetébe. Így került be a programba a külföldi magyar misszió.

De legsajátosabb és utóbbi feladatának a Társaság azt tekinti, hogy a közélet porondjára állítson olyan szellemi mun-

kásokat, akiknek hivatásbeli feladata, hogy a közéletben a család, nő és gyermek boldobulását érdekelte képviselje és azokról ugyanolyan modern eszközökkel és azon központokban álljon szóra, ahol a világi hatalom birtokosai fejtik ki működésüket, döntőleg hatva ki milliónyi ember életére, sőt a jövő századok kialakulására.

A szerzetes-intézmények eddig az élet azon vonatkozásait, amelyeket az ember mint állam polgárától be, kikapcsoltak tevékenységük körükből. Foglalkoznak az emberrel az élet távasszán: az iskolákban, az élet kálváriás útján; a kórházakban — az élet zátonyain: a javítóintézetekben; szegényházakban a fogházakban: Erthető, hogy az irgalmas szeretet "először" oda fordul, ahonnan a szenvedők jajkiáltásai hallatszanak! De még inkább érthető, hogy a szeretet nem pihenve, megkeresi a bajok forrásait s így eljut a közélet terére is.

Itt meglátja, hogy következményekben mit jelent az, ha az építő elemek visszahúzódnak a nyilvánosságától és a rombolás szellemének adják át azt a teret, ahonnan ép úgy fakadhat áldás, mint átok, élet vagy halál. Amit itt a közéletben el lehet érzékelni, azt a szeretet minden áldozatával sem éppelheti fel újra, mert nem rendelkezik az azzal a joghatósággal és eszközzel, amelyekkel az államhatalom gépezete dolgozik.

Ezt tudva a Szociális Testvérek Társasága olyan Krisztuskatonákat nevel, kik a szó erejével, a szervezkedés gépezetével, polgárjogaik gyakorlásával, tehát szellemi fegyverekkel, jövő nemzedékekre kihatóan állnak hivatásból ért a család, nő és gyermek javai mellett, vagy harcolnak értük, ha kell.

És a Szociális Testvérek hivatásukban. Mert ha áldásos azok munkája, akik sebet akarnak gyógyítani és könyveket törölni, ugy azokkal is "lesz, akiknek türelme meg akarja szüntetni a visszaszólalapotokat, melyek könnyet fakasztanak és sebet ejtenek.

PÉNZHAMISÍTÁS PRÁZSMÁRON

IRTA: MIHALY LASZLÓ

Alig ült el a felvilágozott kacsagás, a társaság már türelmetlenül mohó érdeklődéssel noszogatta a beszélőt:

— János bácsi, mondjon el még valami érdekeset...

Az egyik fiatal legény odakötyantotta az asztal végéről: — A prázsmári pénzhamisítást...

János bácsi, a deresbajszu öreg bíró sodorintott egyet a dohánytárájáról és mosolygósan rákézdte:

— Na, hallottál valamit ha rangon, ócsán, pedig csirke sem voltál még akkor... Várjatok, szusszanjak meg egy kicsit...

Szüppantott az ócsa, saját kezűvel cigarettából s a füsttel egyetemben komótosan, meg-gondolttan ergette a szokat:

— A prázsmári pénzhamisítás... Hát bizony piramidális egy történet volt ez annak idején... Nevetett rajta hét vármegye...

Ha jól emlékszem, a millennium idején történt a hecc. Akkor még existáltunk a hecc, nem ez a "le" nek nevezett valami, meg a bíróságnál is más-féle urak ültek benn, mint manapság, hogy minket kidobtak... De ne szólj szám... ezen ma még nem változtathatunk. Meg a tárgytól sem szeretnék el térni...

Csupa fül volt már mindenki János bácsi, az öreg bíró pillanatról élve a "hát"-t, aztán rátért a "tárgy"-ra:

— Hol is hagyta el? Igen, bíró voltam Brassóban. Békés, csendes világ volt akkor,

a Cenk alatti városban és környékén. Tulságosan és álmosítóan is csendes és egyhangú... Egyetlen belepottyanó esemény kavics sem bugyborékolttatta meg a közvélemény tavát, megköltöiesen szóljak. A törvénykezésben is, mondanom sem kell külön, ásitott az "uborkaszeg" Csupa "tyukper", csupa lappália... Semmi ugynevezett "nagy" ügy, mint a bírósági írásszakértő valamely váltohamisítási bűnperben megcsillagathatta szakvéleményét.

Az elnökünk (Isten nyugalomra bocsásson!) régen meghalt már szegény) sokszor mondogatta féltérfásan:

— Nem értem, mi van az emberekkel... Ennyire megváltoztak volna? Mi szükség van akkor a törvényre?

— Az érdemes elnök, tudjátok — jegyezte meg János bácsi — ezt azért is mondogta, mert ambiciózus férfiak ültek benn a bíróságon s kezelték Justitia istenasszony méregét és pallsát... Azaz csak "el-méletben", ugyanis időbenjáró deklarációs nem igen akadt. Pedig már a városban is elégedetlenség volt a polgárok. Magyarok és szászok együttesen, ezáltal ritka egyetértésben. Hát mi lesz már? Semmit sem tud róunk a nagyváros. Azt sem, hol vagyunk. A fővárosi lapokban sor sem íródik soha Brassóról. Szegény, gyalázat!

S ekkor, a legnagyobb aszály valami. Táviratot kapott az ügyész. Elolvasta, kétszer egymásután, kipirult az arca, kirugta maga alól a széket és szinte rohamlépésben szaladt az elnökhez. S két perc múlva tudta az elnök, tíz perc múlva az

egész bíróság és felóra múlva Brassó városa a hallatlan bűntudás szénázott. A helyi szász lap különkiadást adott ki ordítóbetűs címmel: "Pénzhamisítás Prázsmáron!"

Zsongó méhkaptár lett a bíróság épülete és a város. A hosszas szomszágúttól eltikkadt fantáziák úgy kortyolták befelé kéjjel a roppant nagy eseményt, mint a kiszikkadt föld a nyári záport. Wester, a hírhorgas szász borbély "habozás" közben már újabb "fejlemények" kedveskedett a kuncsaftoknak. Hogy az igazságügyi miniszter telefonon referáltott magának az ügyről, hogy három pesti lap tudósítója részletes sűrűnyelven kvártélyt rezerváltak az egyik szállóban, hogy előreláthatólag magas és befolyásos politikai személyiségek látogatása várható az ügyrel kapcsolatban és ezáltal Brassó felvívása stb. stb.

— A nagyördereji "ügy" pedig — figyeljétek ide — úgy kezdődött, hogy egy szép napon megjelent Prázsmáron egy Szászki nevű ember. Ki ő, hol a hazája, honnan jött — senki sem tudta. A neve lenyelvegen hangzott, de jómagáról buzgó ügykezettel sem lehetett kideríteni, hogy micsoda néző. Elég az hozzá, hogy egyszerű csak hol vagyunk. A fővárosi lapokban sor sem íródik soha Brassóról. Szegény, gyalázat!

S ekkor, a legnagyobb aszály valami. Táviratot kapott az ügyész. Elolvasta, kétszer egymásután, kipirult az arca, kirugta maga alól a széket és szinte rohamlépésben szaladt az elnökhez. S két perc múlva tudta az elnök, tíz perc múlva az

egész bíróság és felóra múlva Brassó városa a hallatlan bűntudás szénázott. A helyi szász lap különkiadást adott ki ordítóbetűs címmel: "Pénzhamisítás Prázsmáron!"

Zsongó méhkaptár lett a bíróság épülete és a város. A hosszas szomszágúttól eltikkadt fantáziák úgy kortyolták befelé kéjjel a roppant nagy eseményt, mint a kiszikkadt föld a nyári záport. Wester, a hírhorgas szász borbély "habozás" közben már újabb "fejlemények" kedveskedett a kuncsaftoknak. Hogy az igazságügyi miniszter telefonon referáltott magának az ügyről, hogy három pesti lap tudósítója részletes sűrűnyelven kvártélyt rezerváltak az egyik szállóban, hogy előreláthatólag magas és befolyásos politikai személyiségek látogatása várható az ügyrel kapcsolatban és ezáltal Brassó felvívása stb. stb.

— Red' ka Dummeit'n, P'nas! Csak királynak mekfan jog pénz csinálni! Ist a Schwinder dieser Schinski...

Szinski azonban annyit duruzsolott, dongott, míg a szubliotok leleplejettebb zugaiból és a pamutharisnyák feneketlen mélysegeiből is előmozdult a csendes zúzó forintokat, ötkoroná-látogatása várható az ügyrel kapcsolatban és ezáltal Brassó felvívása stb. stb.

— A nagyördereji "ügy" pedig — figyeljétek ide — úgy kezdődött, hogy egy szép napon megjelent Prázsmáron egy Szászki nevű ember. Ki ő, hol a hazája, honnan jött — senki sem tudta. A neve lenyelvegen hangzott, de jómagáról buzgó ügykezettel sem lehetett kideríteni, hogy micsoda néző. Elég az hozzá, hogy egyszerű csak hol vagyunk. A fővárosi lapokban sor sem íródik soha Brassóról. Szegény, gyalázat!

S ekkor, a legnagyobb aszály valami. Táviratot kapott az ügyész. Elolvasta, kétszer egymásután, kipirult az arca, kirugta maga alól a széket és szinte rohamlépésben szaladt az elnökhez. S két perc múlva tudta az elnök, tíz perc múlva az

egész bíróság és felóra múlva Brassó városa a hallatlan bűntudás szénázott. A helyi szász lap különkiadást adott ki ordítóbetűs címmel: "Pénzhamisítás Prázsmáron!"

Zsongó méhkaptár lett a bíróság épülete és a város. A hosszas szomszágúttól eltikkadt fantáziák úgy kortyolták befelé kéjjel a roppant nagy eseményt, mint a kiszikkadt föld a nyári záport. Wester, a hírhorgas szász borbély "habozás" közben már újabb "fejlemények" kedveskedett a kuncsaftoknak. Hogy az igazságügyi miniszter telefonon referáltott magának az ügyről, hogy három pesti lap tudósítója részletes sűrűnyelven kvártélyt rezerváltak az egyik szállóban, hogy előreláthatólag magas és befolyásos politikai személyiségek látogatása várható az ügyrel kapcsolatban és ezáltal Brassó felvívása stb. stb.

— A nagyördereji "ügy" pedig — figyeljétek ide — úgy kezdődött, hogy egy szép napon megjelent Prázsmáron egy Szászki nevű ember. Ki ő, hol a hazája, honnan jött — senki sem tudta. A neve lenyelvegen hangzott, de jómagáról buzgó ügykezettel sem lehetett kideríteni, hogy micsoda néző. Elég az hozzá, hogy egyszerű csak hol vagyunk. A fővárosi lapokban sor sem íródik soha Brassóról. Szegény, gyalázat!

S ekkor, a legnagyobb aszály valami. Táviratot kapott az ügyész. Elolvasta, kétszer egymásután, kipirult az arca, kirugta maga alól a széket és szinte rohamlépésben szaladt az elnökhez. S két perc múlva tudta az elnök, tíz perc múlva az

egész bíróság és felóra múlva Brassó városa a hallatlan bűntudás szénázott. A helyi szász lap különkiadást adott ki ordítóbetűs címmel: "Pénzhamisítás Prázsmáron!"

Zsongó méhkaptár lett a bíróság épülete és a város. A hosszas szomszágúttól eltikkadt fantáziák úgy kortyolták befelé kéjjel a roppant nagy eseményt, mint a kiszikkadt föld a nyári záport. Wester, a hírhorgas szász borbély "habozás" közben már újabb "fejlemények" kedveskedett a kuncsaftoknak. Hogy az igazságügyi miniszter telefonon referáltott magának az ügyről, hogy három pesti lap tudósítója részletes sűrűnyelven kvártélyt rezerváltak az egyik szállóban, hogy előreláthatólag magas és befolyásos politikai személyiségek látogatása várható az ügyrel kapcsolatban és ezáltal Brassó felvívása stb. stb.

S ekkor, a legnagyobb aszály valami. Táviratot kapott az ügyész. Elolvasta, kétszer egymásután, kipirult az arca, kirugta maga alól a széket és szinte rohamlépésben szaladt az elnökhez. S két perc múlva tudta az elnök, tíz perc múlva az

— Nos, eljött a vizsgálat napja. A bizottság: ügyész, vizsgálgató és más hivatalos közegek kiszállított Prázsmára. De a híre idecsödült minden honnan rengeteg érdeklődő, úgy hogy erőstést kellett kérnie a helyi karbantalónak. Az újságírók is meghegyeztet cseruzával várakoztak a kordonon belül a szenzációra.

A kaskatollas csendőr tisztelt és niután megállapították a peresétek épségét, az ügyésztérségre kitértek az ajtó. A bizottság lassan, méltósággal vonult be a sötét és rozszalvegő-szerű szobába, a me'nek háttérben ott fehéret a monstrum, a rejtély, a pénzhamisítók bűnös eszköze... Uram-isten! Az ügyész megszólalt stílis komolysággal:

— Le a lepellet! Vegyék le!

— Hát mi más? A pénzhamisító gép... hahaha — a veterán bíró térdre csapott nevetésben. — Egy sóóóóó. Közör séges, rezdás s'óóóóó, am'lyent a brassói őszere rádásul szónak a ve'vő nyakába, ha ugyan van olyan bonjong, aki elfogadja. Ilyen bla-máza! Mindenki első pillanattól szinte sóbálványá meredt, aztán közös felszisszenés süvített végig:

— Ah!

A szörnyűséges büntegy egy-szeriben leigánykerekedett a szenzációk magasságából.

Valaki hátul elnevette magát (nyilván nem volt komoly hatóságai személy) mire rászóltak:

— Csit!

De egyik sem mert a másik-ra nézni. A bizottság úgy lépdelt ki a pénzhamisító büntanyáról, mint egy gázszmenet...

— Még csak annyit — fejezte be János bácsi — hogy Szinskit elcsípték és csaláért egy évet kapott. De a prázsmári szász atyafiak pár ezer ezüst forintját semmiféle kacsakarintós paragraffussal sem lehet: előkeríteni.

— Le a lepellet! Vegyék le!

Légi támadástól retteg London

Kerr tengernagy, aki a világ-háboruban az angol légi haderő vezérkari főnöke volt, nyilatkozatában borzalmas színekkel es-csettelt London sorsát a legközelebbi háboruban.

A legközelebbi háboru szerin te egyesített légi támadásokkal kezdődik. Az ellenség először óriásbombákkal kiszámíthatatlan rombolást végez, ezt gáz-bombatámadás követi, végül megsemmisítő hatása maró sav zápora fejezi be a pusztítás munkáját.

E savat nemrég fedezte fel a tőkéletestette az egyik nagy és jelenleg még barátságos idegen hatalom hadianyagipara. A nyilatkozat politikai indokokra hivatkozva elhallgatja a "barátságos nagyhatalom" nevét.

RAVASZ FELTÉVÉS

ORVOS: Igazán nem értem ezt a folytonos kérdésgetem. Egy hete megmondtam magának, hogy nem szabad szeszeltetni innia. Most megint ugyan-izt kérdi:

— Gondoltam, hátha haladt azóta az orvostudomány?

FELKÉRJUK LAPUNK MUNKATÁRSAIT, HOGY CSAK A PAPIR EGYIK OLDALARA, LEHETŐLEG RITKASOROS GÉPIRÁSSAL ÍRJAK CIKKEIKET